

9. prosince 1897, čís. 283 ř. zák. o řízení ve sporných věcech manželských odvolacím soudem. Než neprávem. Dovolací soud sdílí v tomto směru názor napadeného rozsudku, že předpis § 11 uvedeného nařízení jest předpisem velicím, jehož dlužno dbáti bez ohledu na návrhy a souhlasná prohlášení stran. Proto jsou bezvýznamné také návrhy žalobce v dovolací odpovědi, by rozlučka nejvyšším soudem byla vyslovena buď bez zavinění stran, buď z viny obou stran nebo bez řešení otázky viny vůbec.

Čís. 8343.

Vkladní knížka, vázaná neznámým heslem, nemá býti přijata jako vadium. Byla-li však přece přijata, jest pojati vadium do rozvrhové podstaty ve smyslu § 215 čís. 3 ex. ř.

(Rozh. ze dne 29. září 1928, R II 266/28.)

Usnesení **e x e k u č n í h o s o u d u**, jímž bylo rozvrženo nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost, bylo **r e k u r s n í m s o u d e m** částečně změněno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu a uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e c h :

Jest sice přisvědčiti stěžovateli, že exekuční soud neměl přijati jako vadium vkladní knížku vázanou na neznámé heslo. Byla-li však přijata, pojal exekuční soud právem toto vadium do rozvrhové podstaty ve smyslu § 215 čís. 3 ex. ř. Tomu nemůže býti na překážku, že snad realisování vkladní knížky bude spojeno s obtížemi. Bylo-li však vadium pojato do rozvrhové podstaty, muselo ovšem při jejím rozvrhu býti k němu také přihlíženo. Netřeba se tudíž zabývati vývody dovolacího rekursu o tom, zda stěžovatel napadl rozvrhové usnesení také proto, že vadium bylo pojato do rozvrhové podstaty.

Čís. 8344.

Do nesprávnosti co do pozůstalostních výkazů poplatkových nemůže si poplatkový úřad stěžovati řádnými opravnými prostředky, nýbrž jen stížností u úřadů dohlédacích.

(Rozh. ze dne 29. září 1928, R II 298/28.)

Poplatkový úřad žádal na pozůstalostním soudě doplnění pozůstalostního výkazu po Dru Ch-ovi, vytýkaje výkazu nesprávnost a neúplnost. **P o z ů s t a l o s t n í s o u d** (okresní soud v Š.) návrh zamítl. Poplatkový úřad stěžoval si k nadřízenému **k r a j s k é m u s o u d u** v O., jenž postoupil rekurs vrchnímu zemskému soudu. **D ů v o d y :**

Nevyhověl-li pozůstalostní soud dožádání poplatkového úřadu, má případ býti posuzován podle nařízení ze dne 25. července 1853, čís. 148 ř. zák. To znamená: Věc má býti oznámena zemskému finančnímu úřadu, jenž řeší věc v dohodě s vrchním soudem zemským. O porušení individuálního práva eráru (vymáhání poplatků státních) se tu nejedná — nehledíc k tomu, že by k tomu byla povolána jen finanční prokuratura (§ 2 čís. 1 instrukce čís. 41/1898 ř. zák.). Jde tu jen o vyměřování dědických poplatků poplatkovým úřadem za pomoci soudu pozůstalostního (nař. ze dne 25. července 1853, čís. 148 ř. zák.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Konečný návrh dovolací stížnosti, by napadené usnesení bylo zrušeno a rekursnímu soudu uloženo rozhodnouti o stížnosti do zamítnutí návrhu na doplnění pozůstalostního řízení věcně, jest v rozporu s dřívějšími návrhy a rozhodnutími v této věci. Okresní finanční ředitelství požadovalo dosud jenom, by byl soudem doplněn pozůstalostní výkaz, podle odůvodnění návrhu tím způsobem, že se v něm jako majetek zapíše i druhá ideální polovice cenných papírů. O návrhu na doplnění pozůstalostního řízení nižší soudy nerozhodovaly, poněvadž nebyl učiněn, leč by se za doplnění řízení pokládal výsledek dědiců, zda jsou ochotni změnití místopřísežné udání pozůstalosti, v tomto směru bylo však poplatkovému úřadu již vyhověno. Odmítavé rozhodnutí okresního soudu o návrhu na doplnění pozůstalostního výkazu nemůže býti předmětem přezkumu a rozhodování vyšších soudů v pořadí stolic, nýbrž jen předmětem stížnosti dohlédací. Podle § 46 poplatkového zákona, jenž jest základem jak dřívějších, tak nynějších předpisů o pozůstalostních výkazech, není podání pozůstalostního výkazu věcí soudu, nýbrž věcí dědiců. Soudu přísluší jen pečovati o to, by výkaz byl podán v čas, v předepsané formě a v souhlasu s výsledky pozůstalostního řízení, a potvrditi tento souhlas. Bylo-li, jako v tomto případě, pozůstalostnímu řízení položeno za základ podle § 114 nesp. říz. místopřísežné seznání jmění, nemohla býti pozůstalost ve výkazu jinak uvedena, než jak ji dědici místo přísahy udali u soudu. Jelikož činnost uložená soudům v příčině pozůstalostních výkazů poplatkovými předpisy nenáleží do oboru soudnictví přikázaného soudům v § 1 j. n., nelze si do vyskytnuvších se nesprávností stěžovati řádnými opravnými prostředky upravenými předpisy o soudním řízení, nýbrž jenom stížností u úřadů dohlédacích. Tento postup má na mysli také výnos ministerstva financí ze dne 25. července 1853, čís. 148 ř. zák., jehož se okresní finanční ředitelstvo od počátku dovolávalo. Ustanovuje, že poplatkový úřad má, nevyhověl-li soud jeho žádosti za odstranění vad pozůstalostního výkazu, oznámiti to finančnímu zemskému úřadu, jenž se za účelem nápravy obrátí na vrchní zemský soud. Postupoval tedy rekursní soud správně, odmítnuv vyřízení stížnost okresního finančního ředitelství, třeba odmítnutí to projevil zbytečně ve formě postoupení stížnosti vrchnímu zemskému soudu.